

vode pocitka

letnik 31, številka 3-4/2015

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

- SAMOKRITIČNO** 4 Test: Kako veš, da si na pravi poti?
- VEDOŽELJNO** 6 Ali obstaja življenje po smrti?
- PODOŽIVETO** 10 Magdalenina in moja velika noč
- ODKRITOSRČNO** 20 Ali me ljubiš?

POGLOBLJENO 26 Bog vedno izbere drugo

ISKRENO 34 Pot k rešitvi

ZASKRBLJUJOČE 36 Ali zvoni krščanstvu?

MODRO 42 Nauki in modrosti

Peter
Golob,
urednik

Test: Kako veš, da si na pravi poti?

Preveri, ali si na pravi poti. Preberi naslednjih 30 vprašanj. Če se bodo tvoji odgovori glasili »Da«, potem si na pravi poti. Vprašanja izhajajo iz Svetega pisma.

1. Nočem se jeziti na kogarkoli.
2. O drugih ljudeh nočem govoriti grdo.
3. Trudim se, da z drugimi ljudmi ne bi bil v sporu. Če pa sem s kom v sporu, se poskušam z njim pobotati.
4. Nimam spolnih nagnjenj do drugih oseb razen do svojega partnerja.
5. Ne želim se razvezati od svojega partnerja.
6. Ne želim se vezati z razvezano osebo.
7. Ne prisegam in ne govorim, česar ne morem garantirati.
8. Če me kdo udari po enem licu, mu nastavim še drugo.
9. Če se hoče kdo z menoj pravihati in mi kaj vzeti, mu pustim še več.
10. Če me kdo kaj prosi, mu dam, in če si hoče kaj izposoditi, mu ne pokažem hrbta.
11. Ljubim svoje sovražnike, molim za njih, da bi bili blagoslovljeni, in jim delam dobro.
12. Pred ljudmi se nočem delati dobrega in lepega. Kadar hočem storiti nekaj plemenitega, to poskušam storiti čim bolj na skrivaj, ker nočem, da bi me ljudje videli ali hvalili.
13. Kadar molim, se trudim, da bi

- to počel čim bolj na samem in brez da bi kdo vedel za to.
14. Kadar se nečemu odrekam ali kaj žrtvujem za koga, to poskušam narediti tako, da tega nihče ne opazi, niti tisti, ki mu hočem pomagati.
 15. Bolj kot materialne dobrine in moji interesi so mi pomembne moralne vrednote in pomoč drugim.
 16. Nočem opravljati in diskutirati o tem, kaj kdo dela prav in kaj narobe, ali o tem, kaj je pri kom dobrega in kaj slabega.
 17. Do drugih se obnašam tako, kakor si želim, da bi se drugi obnašali do mene.
 18. Drugim ljudem odpuščam njihove prestopke in dolgove, ki jih imajo do mene.
 19. Vsakemu, ki me prosi za kakšno stvar, mu skušam ugoditi, in če mi kdo kaj vzame, tega ne zahtevam nazaj.
 20. Ljudi ne razlikujem po tem, koliko so premožni, ampak imam do vseh enak odnos.
 21. Drugim ne zavidam, ampak se veselim, če so srečni.
 22. Ne govorim proti drugim nasploh, niti proti nikomur posebej.
 23. Plačam, kar sem dolžan plačati, bodisi ljudem bodisi državi.
 24. Ne godrnjam in ne presojam, kaj je prav in kaj narobe.
 25. Priznavam svoje napake in prestopke in prosim za prizanesljivost.
 26. Prizadevam si za to, kar je v prid miru in medsebojnemu spoštovanju.
 27. Svoja prepričanja skušam zadržati za sebe.
 28. Prepričanja drugih ljudi nočem spreminjati, ampak jih spoštujem in sprejemam, takšna kot so.
 29. Nočem ugajati sebi, ampak se čutim dolžnega, da ponujam pomoč drugim.
 30. Ne iščem lastnega ugodja, ampak raje v tišini prenašam bremena in stiske drugih ljudi.
- Če si si na teh 30 vprašanj odgovoril z »DA«, potem si na pravi poti. Veliko sreče še naprej!

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Ali obstaja življenje po smrti?

»Ko človek umre, ali bo oživel?« To se je spraševal največji judovski filozof vseh časov, svetopisemski Job. Stari filozofi pa so govorili: »Memento mori!« (Ne pozabi, da moraš umreti!) Umrljivost je neozdravljiva bolezen. Celotna znanost išče formulo življenja, posebno s pomočjo genetskega inženiringa in kloniranja. Toda smrt se nam reži v obraz, medtem ko ustvarjamo hibridnega človeka in

humanoidnega robota. Kajti vse, kar je živo, mora umreti. »Poglejte rože; samo plastične rože nikoli ne umrejo!« (A. de Mello) Kaj pa mi? »Mi živimo in umremo - Kristus pa je umrl in živi!« (John Stott)

Zakaj človek umre? Sveto pismo pravi: »Kakor je torej po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt, je tako smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili ...« (Rim 5,12) Najprej je bil Adam, potem greh, šele potem smrt. Vsak dan umre na svetu v eni uri po dokaj točnem izračunu okoli 5500 ljudi. Žal je današnja industrija in ekonomija, dobiček in zaslužek,

zgrajen v pričakovanju naše smrti.

Ko bom umrl, bo mrliški oglednik izpolnil mrliški list. Na njem bo napisan vzrok smrti. Ampak v resnici bi morali napisati to, kar pravi Stvarnik, da je vzrok smrti, ne pa bolezen, nesreča ali starost ... Samo en resnično resnični vzrok smrti obstaja – greh. Človeštvo se bori proti temu vzroku na vse načine, a brez uspeha. Apostolska veroizpoved Cerkve pa pravi: »Verujem v vstajenje telesa ...« Nevernik mora imeti torej več vere, da ne verjame v vstajenje, kot vernik. V resnici pa itak velja, da če ne bi bilo Boga, ne bi bilo niti ateistov. Včasih me kdo vpraša, ali se bomo dolgočasili in se večnega življenja naveličali? Zdravja se nikoli ne naveličamo. Tako se tudi v nebesih nikoli ne bomo naveličali Boga – ljubezni, kajti nebesa so več kot samo lokacija, so blaženo stanje duha. V nebeški večnosti več ne bo potrebno, da bi ljubili, ker se bomo povsem spremenili v ljubezen.

A kaj, ko tako težko verjamemo v življenje po smrti. Naj nam pri tem pripomore poučna zgodba, ki vabi k razmi-

sleku glede življenja po smrti. Govori o dvojčkih, ki sta razpravljala, dokler sta bila še v materinem telesu, ali obstaja življenje tudi po porodu? Neverujoč otrok je vprašal verujočega: »Ali verjameš v življenje po rojstvu?« Verujoči otrok je odgovoril: »Seveda verjamem. Prepričan sem, da je življenje tudi po rojstvu. Tukaj sva zato, da postaneva krepka in da se pripraviva za tisto, kar naju čaka po porodu.« Neverujoči otrok pa mu je odvrnil: »To je vendar traparija. Po porodu ni več nikakršnega življenja. Si sploh lahko predstavljaš, kakšno bi bilo tisto življenje?« Verujoči pa mu je spet odgovoril: »Ne vem, kakšno bo, ampak verjamem, da bo tam svetloba, da bova lahko sama hodila, se pogovarjala in sama jedla s svojimi usti.« Neverujoči pa se je spet vpletel: »Si pa smešen. S svojimi usti?« »Da, jaz sem v to prepričan. Le da bo vse nekoliko drugače.« »Že, že, ampak od tam se ni še nikoli nihče vrnil, da bi nama to povedal. To je dokaz, da se življenje preprosto konča s porodom.« Verujoči otrok pa je spet vztrajal: »Ne, to ne drži. Jaz točno ne vem, kakšno

bo življenje po rojstvu, zagotovo pa vem, da bom takrat videl svojo mamo, ona pa mene.« Neverujoči otrok pa je dal na takšno izjavo posmehljivo opazko: »Mamo? Bratec, ti si pa res smešen. Ti verjameš v mamo? Ne bodi

vendar nor. In kje sploh ta mama je?« Verujoči pa mu je odvrnil: »Bratec, mama je povsod okoli naju. In midva sva v njej. Zahvaljujoč njej, živiva. Brez nje ne bi mogla obstajati.« Neverujoči pa spet ni zdržal: »Popolna

neumnost! Nikoli ni nihče videl nikakršne mame, kar je očiten dokaz, da mame preprosto ni. Zapomni si, mama ne obstaja.« Verujoči pa je dodal: »Bratec, ko se vse umiri, lahko čutiva, kako mama boža in ljubkuje

najin svet. Kako presenečen boš, ko boš spoznal, da se bo drugačno življenje začelo šele s porodom, po rojstvu.«

Naredimo zaključek. Nič bolj nes pametno se ne obnaša večina ljudi glede življenja po smrti. Preprosto ne verjamejo v Boga, v »mamo«, ker ga še niso videli, zato sklepajo, da ga ni, čeprav v Bogu živimo in zaradi njega obstajamo. Ne verjeti v življenje po smrti je tako smešno, kot če ne bi verjeli v drugačno življenje otroka po porodu, ob rojstvu. Kot da se življenje preprosto konča s smrtjo. Mnogi bodo presenečeni, ko bodo spoznali, da se bo drugačno življenje začelo šele po smrti. Bog pa vseeno boža naš svet z ljubeznijo, da lahko v vsem slišimo utrip njegovega srca, ki nas vabi v življenje: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre!« (Janez 11,25

Spoštovani, nek modrec je zapisal, da se spleča živeti samo za tisto, za kar se spleča tudi umreti. Umreti pa da se spleča samo za tisto, kar je nesmrtno in večno. Odločitev je naša.

Dr. Daniel Brkič

Magdalenina in moja velika noč

»Prvi dan tedna je prišla Marija Magdalena navsezgodaj, še v temi, h grobu in je videla, da je kamen odstranjen od groba.« (Jn 20,1)

Prvi dan tedna je za Jude osmi dan, naša nedelja, dan po sobotnem šabat počitku, Gospodov dan. Prvi dan označuje tudi prvi dan stvarjenja, ko je Stvarnik ločil temo od luči. (1 Mz 1,5) Tako je prišla najboljša novica vseh časov, novica luči, z najbolj žalostnega kraja, s pokopališča teme.

Božja Beseda mi stalno sporoča, da me Bog ljubi zato, ker sem, ne pa zato, kar sem. Da me ljubi zato, ker obstajam, ne pa zaradi tega, kakšen sem. Da bi me Bog ljubil, ga sploh ne zanima, ali sem dober ali slab. Kajti če bi Bog ocenjeval drugače, potem njegova ljubezen ne bi bila brezpogojna in nihče ne bi imel možnosti. Še najmanj jaz, grešnik. Hvala Bogu, da

Bog ne moralizira in ne izsiljuje. Kako pomirjujoče je, da prvenstveno nismo ustvarjeni zato, da bi mi ljubili Boga, ampak da Bog ljubi nas. (C. S. Lewis) Zato razlog moje krščanske vere ni moja ljubezen, ampak trpeča ljubezen Boga. Na križu ga niso držali žebliji, ampak ljubezen do mene. Človek je namreč edino bitje, ki ga hoče Bog imeti zaradi človeka samega.

Razpeti, ranjeni Bog - kot je napisal protestantski teolog Jürgen Moltman - pretepen, zapuščen, izdan, popljuvan, zaničevan in zasmehovan, je moj Bog. Drugačnega nočem. Drugačen bi me poškodoval in mi ne bi mogel pomagati. Ne bi me mogel razumeti. Drugačnemu Bogu ne bi mogel zaupati. Stalno bi prizadet zardeval pred njim s travmami v srcu. Tak Bog bi bil neuporaben, zapleten, nenaraven, sterilen in nedostopen. Hočem, da je moj Bog tak, kakršen je, čeprav tega ne razumem. Nočem razkošnega Boga čudežnih spektaklov, ki zbuja pozornost. Nočem ošabnega Boga velikih besed modrovanja in leporečja, ki mi deli moralne lekcije in me

ponižuje in sramoti. Nočem Boga, ki me navdušuje in zapeljuje z mikavni-mi obljubami. Nočem Boga, pred katerim bi se moral na vse kriplje opravičevati sam, dokler se ne bi zlo-mil. Ljubim Boga bolečine, ki ima rane. Drugačnega Boga bi se bal kot samovoljnega samodržca. Drugačni Bog me ne bi prepričal. Imel bi ga za sleparja in zvodnika. Ne bi osvojil mojega plašnega majhnega srca. Drugačen Bog ne bi bil zaupanja vreden. Ne bi me osrečil, ampak bi mi stalno očital in me poniževal. Delal bi se preveč pobožno nedotakljivega. Z ničimer mu ne bi mogel ustreči in ugoditi, da bi mi postal dosegljiv. Drugi bogovi bi ga izpodbili in spodnesli. Vzeli bi mu veljavo in ugled. Zato verujem v Boga, ki me spoštuje in se je spustil na višino mojih oči, da se lahko gledava kot prijatelja. Verujem v Boga, čigar duša je bila žalostna do smrti. Spoštujem Boga, ki je v oljčnem vrtu trpljenja prosil: »Ostanite tukaj in bedite z menoj.« (Mt 26,38) Samo tak pristni Bog lahko poteši moje nepotešeno hrepenenje. Samo take-mu sočutnemu Bogu se upam odzvati

na njegov klic s svojim spreobrnjen-jem. To pomeni, da sem se priprav-ljen odreči svojim pravicam in se pos-loviti od starega načina mišljenja in življenja. In samo zaradi takšnega Boga želim umreti celo samemu sebi, ker je tudi on umrl namesto mene. Samo v takšnega solidarnega Boga verujem, ne pa v Boga, ki ukazuje, ustrahuje, pogojuje in izsiljuje. Veru-jem v Boga, ki kleči na kolenih v vrtu Getsemani in joče. Vem, da tak Bog ni dozdevni, ampak me razume, da ni sramotno biti nemočen. On, vsemo-gočni junak, prosi človeka, svoje bliž-nje, za pomoč, bližino in toplino, da ne bi bil sam. In to mu ni pod častjo. Njegova duša ihti, ječi in tarna v ago-niji, prižgana z ognjem ljubezni do mene. Gre za temno noč duše, ki jo doživljamo vsi, a jo on posvečuje, čeprav ostaja večna skrivnost.

Še nekaj vam zaupam: mnogi rokopi-si, prepisi, so nekoč te vrstice spustili. Prepisovalci so se bali, da bi kdo pod-vomil v Kristusovo božanstvo, ker se obrača po pomoč ljudem, svojim učencem. Da bi imeli težave, da je

Božjega Sina hrabil in krepil običajni angel. Torej, da je v obeh primerih stvarstvo opogumljalo Stvarnika. Redaktorjem se je zdela takšna človeška slabost in nemoč preveč grešna. A jaz ljubim ravno takšnega sočutnega Odrešenika in mi ni v pohujšanje, ampak mi je v tolažbo, ker mi dokazuje, da razume mojo šibkost in stiske. Nobelovka, mati Terezija, je rekla: »Verujem v Boga, ki ima svojo šibko stran – svoje srce.« Ko berem, da je bil njegov pot kakor kaplje krvi, ki so padale na zemljo, dobivam pravo sliko o veličini Božjega usmiljenja in ljubezni do mene, grešnika. Zaradi mojega greha je bil celo zapuščen od Boga. »Bog moj, Bog moj, zakaj si me zapustil?« (Mr 15,34) Pesnik je zapisal: »Toliko nikomur ni do mene, da bi zame svojo kri prelil, da bi nase vzeli vseh mojih grehov breme, a prav to je on storil.« Tako zvem, da me v prvi vrsti ni odrešilo trpljenje, kajti seštevek trpljenja vsega človeštva je večji od golgotskega trpljenja, a vseeno nima zveličavne moči. Odrešila me je ljubezen trpečega Odrešenika.

Božja ljubezen je glavna snov velikonočnih pripovedi. Te opisujejo različne osebne izkušnje prič Kristusovega vstajenja, zato se njihove zgodbe tako zelo razlikujejo. To ne pomeni, da so izmišljene in da si nasprotujejo, ampak da vsak evangelist kot pisec svobodno poudarja svoj vidik. To je dokaz, da je Sveto pismo kot navdihnjena Božja Beseda zapisana s človeškim jezikom in da ni padla kot dobesedno znarekovana sveta knjiga z neba. Tako se velika noč ne dogaja za vse istočasno in na isti način. Medtem ko so bile žene že prepričane, so bili moški učenci še v temi nespoznana. In ko je večina učencev v to že verjela, je bil učenec Tomaž še vedno za zapahi nevere. In ko so verjeli že mnogi, sta bila dva emavška učenca glede vstajenja še vedno zbegana. In ko se je Gospod prikazal že petstoteterim, je bil apostol Pavel še daleč od doživetja z Vstalim na cesti pred Damaskom. In kako daleč smo bili šele mi. Velika noč je duhovni dogodek, ki traja in jo ima vsak pravico doživeti na svoj način in ob svojem času. Ne sme iti za vsiljevanje, ustra-

hovanje, prekrščevanje, nasilno pokristjanjevanje in za prepričevanje, ampak za spoštovanje človekove svobode.

Velikonočni dogodki nam pričujejo, da Bog običajno nastopa in se pojavlja inkognito, kar pomeni, da se o tem, kdo on je, v javnosti ne razkriva znano in vidno. Zato je na veliko noč Marija Magdalena v njem videla vrtnarja, dva emavška učenca slučajno mimoidočega popotnika, sedem Jezusovih učencev na ribičiji tudi ni vedelo, da je Jezus, ampak so mislili, da gre celo za prikazen. Mnogi tudi danes protestiramo pred Bogom, da ga nismo srečali in da zato ne moremo vanj verovati in mu služiti. Jezus pa nam na vprašanje, kdaj in kje smo ga srečali in videli, daje preprost odgovor: »Resnično povem vam: Kolkor niste storili enemu od teh najmanjših, tudi meni niste storili; ti pojdejo v večno kazen, pravični pa v večno življenje ... Kajti lačen sem bil, pa mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti, tujec sem bil in me niste sprejeli, nag sem bil in me niste oblekli,

bolan sem bil in v ječi in me niste obiskali ...« (Mt 25,42-44) Bog se res pojavlja inkognito, zato ga lahko kar se da hitro spregledam. (C. Sorč) Včasih se toliko skrije, da sem v nevarnosti, da ga razglasim celo za neobstoječega. Nikoli ne smem pozabiti, da Jezusovo krščanstvo temelji na ljubezni do sočloveka. Bog nastopa v bližnjih. Preoblači se v bližnje. V njih moram prepoznati Boga. Bog svoj prostor vedno odstopa bližnjemu. Kajti zanikati Boga, vedno pomeni zanikati tudi človeka. (Ratzinger) Ljubezni do Boga pa ne moremo ločiti od ljubezni do človeka. Bog je občestvo ljubezni. To je Sveta Trojica Očeta, Sina in Svetega Duha. Tudi Cerkev je občestvo ljubezni. Tudi nebesa so bolj kot lokacija, občestvo ljubezni, blaženo motrenje Boga ljubezni. Pekel pa je vsaka ločenost, oddvojenost od ljubezni, od bližnjega. Pekel je človekova lastna izbira. Ljudje ne gredo v pekел zato, ker jih Bog zavrača, ampak ker mi zavračamo človeka, ker ne ljubimo bližnjega in celo svojega sovražnika – s tem pa ne ljubimo niti Boga. Tako je v dani nam svobodi

mogoče oboje: nebesa in pekel, večno življenje in poguba. (C. Sorč)

Glavna junakinja velikonočnega dogodka je ženska. Njej je posvečeno skoraj celo dvajseto poglavje Evangelija po Janezu. Imenujemo jo Marija Magdalena, vendar to ni njeno ime. Ker je bila iz majhnega ribiškega zaselka z imenom Magdal, na severozahodni obali Genezareškega jezera, je dobila vzdevek Magdalena. Pravzaprav ji je bilo ime Marijam, ker je to pravo aramejsko ime, Magdalena pa je bolj kot ne njen vzdevek, ker je bilo takrat veliko Marij. Marija Magdalena nas spravlja v zadrego. Kdo je torej Marijam iz Magdala? Prvič jo srečamo med ženskami v zapisu evangelista Luke (Lk 8,1-3), kjer pravi, da je spremljalo Jezusa in dvanajstere pri oznanjevanju evangelija tudi nekaj žena, ki jih je Jezus ozdravil zlih duhov in boleznih. In med njimi je bila Marija, imenovana Magdalena, iz katere je odšlo sedem upornih demonov. Neverjetno, to žensko je imel v oblasti in v lasti hudič. Ampak Jezus jo je osvobodil in jo vključil med svoje

najožje sodelavce, v svojo garnituro. Čeprav je bila v popolnosti predana okultizmu, kar dokazuje tudi število »sedem« demonov, kajti število »sedem« označuje pri Judih dokončnost in celoto. Na velikonočno jutro pa prav ona, takšna kot je, in čeprav samo ženska, ki pri Judih ne pomeni kaj dosti in ne more biti niti verodostojna priča na sodišču, prva izpriča, da je Gospod vstal od mrtvih. Danes bi rekli, da gre za nekdanjo satanistko, zapisano prekletstvu, ki nima čistega pedigreja. Samo tako pravilno beremo evangelij. Moramo ga aktuali-

zirati, ker evangelij je vedno radikalen. Po naši presoji ni mogoče, da bi prav ona prva doživela veliko noč. A ravno to je dokaz, da tak scenarij ni izum človeške izmišljotine, kajti pisec bi napisal povsem drugačno zgodbo, da bi bila čim prepričljivejša in že na prvi pogled dovolj sveta in verodostojna. Bog hoče da vemo, da so zanj zanimivi in atraktivni ravno izmečki, ker on ocenjuje in vrednoti drugače. Njegova lestvica vrednot ima samo eno merilo – ljubezen, ne pa svetohlinstva. Namreč izrekanja sodb in primerjanje sebe s početji drugih ljudi

velja za najnižjo stopnjo moralnega presojanja. (Kohlberg)

Evangelist in zdravnik Luka Magdaleno uvrsti na prvo mesto. Celo pred ugledno žensko, cenjeno gospo Ivanu, ženo Heródovega oskrbnika Husa, in pred čislano Suzano in pred vse druge ženske, ki so bile del Jezusove ekipe. Bi jo imel danes kak znan pastor na svojem seznamu bližjih sodelavcev? Za njo so še vedno porogljivo kazali s prstom, se ob njo dregali in jo obrekovali kot škartirano robo. Novinarji današnjih časopisov in medijskih hiš, ki krvoželjno čakajo na alarmantne novice za rumeni tisk, bi na naslovnica pisali: »Znanega radikalnega judovskega rabina Jezusa iz Galileje spremlja ženska s sumljivim ozadjem ... Pa ne le njega, ampak tudi njegovih dvanajst fantov se je preveč zblížalo z njo. Na najsvetejši praznik pashe, ko imamo nacionalni festival v Jeruzalemu, so vkorakale tudi zloglasne emancipirane ženske, ki rušijo našo patriarhalno družbo ...« Da takšno razmišljanje drži, dokazuje človeška fantazija, ki je res ustvarila

ljubezensko zgodbo o Jezusu in Mariji Magdaleni, ker takšni amaterski pisci ne poznajo teološke govorice.

Magdalena je tudi kot ena redkih stala ob Jezusovem križu na Golgoti, medtem ko so moški junaki pobegnili. (Jn 19,25) Zakaj je vedno povsod ravno ona? Samo en dogovor je pravi. Ljubezen jo je naredila takšno. Zato se ona ne more dočakati jutra. Ona hiti, v njej kipi, ona ne zdrži, ker ve, v kakšno duhovno svobodo jo je odrešil Jezus. Ampak ta sprememba se na njej tudi vidi. Ona o tem ne govori in tega ne razglaša, ampak to živi. Mrtvega Jezusa nima nič manj rada kot živega. To je prava ljubezen, saj sega tudi preko groba. Nič je ne more ločiti od Božje ljubezni – ne življenje ne smrt, kot pravi apostol Pavel. Zato je Magdalena velika ženska in prav je, da se o njej pridiga v Cerkvi tudi v tretjem tisočletju. Kaj nam mar njena preteklost, ko pa Bog vidi v njej to, kar je iz nje naredila Božja milost. Krik njenega srca je opisan takole: »Kam so položili mojega Gospoda?« Podobna je mladenki iz Visoke pesmi,

ki pravi: »Vstala bom in krožila po mestu ... Iskala bom njega, ki ga ljubi moja duša. Iskala sem ga, pa ga nisem našla. Našli pa so me čuvaji; komaj sem šla mimo njih, in že sem našla njega, ki ga ljubi moja duša. Prijela sem ga in ga nisem spustila ...« (Vp 3,2-4)

Navsezgodaj, že prvi dan v tednu, še v temi, je Magdalena vstala in pritekla k Jezusovemu grobu. Kakšna naglica! Kakšna hitrica. Ona ga išče, ker je z njim izgubila vse. S sabo je vzela dragocene dišave iz daljne Indije ali pa s Himalaje, da bi po judovski navadi mazilila mrtvo Jezusovo truplo. Nobena cena ji ni bila prevelika. Ona se o tej ceni ni hvalisala v javnosti, da bi imeli drugi o njej dober dojem, vtis. Da bi jo smatrali za posebno izvoljenko, vodjo. Nasprotno. Sama je šla h grobu, brez oči javnosti. Njena dejanja so jo ovekovečila, ne pa lepe besede in zapeljive obljube. Judje trupel niso mumificirali, balzamirali, ampak so jih nekaj dni mazilili in povijali v povoje. Magdalena je imela samo eno skrb. Kdo ji bo odvalil kamen? Kako

bo prepričala vojake, da ji bodo dovolili vstopiti in opraviti obred maziljenja? Skrbi pa ubijajo notranji mir in duha. »Ali bodo moje potrebe zadovoljene in izpolnjene? Bom dobil manj od ostalih? Kaj se bo zgodilo na borznem trgu? Bom opazen in priznan? Kaj bom jedel? Sem v trendu z današnjo modo? Je moje telo podobno idealnim slikam fotomodelov? Kaj če zbolim? Kako bo z mojo starostjo? Kaj če ostanem brez službe? Kaj če se ne poročim? ...«

Magdalena je skrbela v prazno, kajti ko je prišla h grobu, je videla, da je bil kamen že odvaljen. V tem je nauk za nas. Običajno se tisto, česar se najbolj bojimo, itak ne zgodi. Preveč nas obremenjujejo kamni kot uteži na našem srcu, namesto da bi se prepustili presenečenju - vstajenje iz problemov. Ne smemo negibno čemeti v slepi ulici obupa. Moramo iti pogumno naprej, tudi če se je kaj zalomilo in smo kje zavozili. Tudi ko se zgodi kaj groznega. Potrdili so, da bolečina nikoli ne zgine, le spremeni se, da postane znosna. Potem s to znosno bolečino živiš naprej in takšna boleči-

na ti postane nadomestilo za izgubljeno. Postane ti celo prijatelj.

Lažje je odsotno obsedeti, se objokovati in se smiliti samemu sebi, da bi pritegnili pozornost. S takšno čustveno prizadetostjo radi vzbujamo usmiljenje in prizanesljivost. Lažje se je pomilovati in iskati izgovore in krivce. Ampak to je znak osebnostno in duhovno nezrelih učencev; šibkih, neodgovornih in nenačelnih. Lažje je svojo moralo in vero varovati v nedolžni sterilnosti kot pa iti v umazan svet in se izpostaviti okužbi. Lažje je Bogu služiti celo iz strahu pred kaznijo kot pa iz ljubezni. Ali pa iz preračunljivosti, zaradi nagrade nebes, kot pa iz čistega motiva ljubezni. Lažje se je tudi potuhniti in ravnati skladno z večinskimi družbenimi in verskimi normami kot pa živeti po svojih lastnih etičnih in duhovnih principih, ne glede na ceno. Junaško dejanje je iti v svet in evangeljske vrednote živeti. Samo takšni lahko pokristjanimo razkristjanjeni svet in ga predrugačimo v temeljih. Samo takšno živo krščanstvo je atraktivno, avtentično, mikavno in privlač-

no. Magdalena ni nikoli Jezusa položila v grob kot je to sicer pohvalno storil Jožef iz Arimateje, ko ga je snel s križa in ga položil v svoj novi grob. Ona je raje Jezusa položila v svoje srce, ne pa v grob. Kajti ljubezen je vedno močnejša od smrti. (Vp 8,6) Zato ni našla Jezusa v grobu, ampak izven groba, med živimi. Ljubila ga je celo bolj kot ljubljeni učenec Janez. Kdo ji je odvalil kamen z groba? Moč njene ljubezni je to storila. Zato ne preseneča, da je Magdalena videla vse drugače kot ostali. Vstalega je videla z očmi srca. (Gregor Veliki)

Medtem ko sta Peter in Janez videla povsem nekaj drugega – mrtvaške povoje in prtič. Tako je zapisal isti evangelist. Zato sta se vrnila domov, v grob svojih pomislekov in skrbi. Njena ljubezen pa je čakala pri praznem grobu in zato dočakala dva angela, ki sta oznanila vstajenje. Dva pa zato, ker sta morali biti pri Judih vsaj dve priči, da je bilo pričanje verodostojno. Še več od tega. Ona je tudi dočakala in celo slišala glas Vstalega Gospoda, drugi pa ne. Na njej se je spolnila

Jezusova beseda, ki pravi: »Moje ovce slišijo moj glas in za menoj hodi-jo ...« Magdalena je bila prva oseba, ki je videla in slišala vstalega Gospoda. Poklical jo je po imenu: »Marija!« To je po aramejsko Marijam. In tako je slišala glas ljubega. (Vp 2,8a) In kaj je po vsem tem postala Marija Magdalena? Prva ženska misijonarka, prvi velikonočni apostol – apostol poslan k apostolom. Vstali Gospod ji je rekel: »Pojdi in povej bratom, kaj se je zgodilo. Naj gredo nazaj v Galilejo, kjer se bomo srečali.« Kakšno ponižanje za moško prevzetnost, ki so ostali zaprti za zapahi svojih pomislekov in zamer, namesto da bi šli med ljudi in jim govorili o Vstalem. Si še kdo upa trditi, da ženske ne morejo ali pa ne smejo delati za Gospoda in služiti v Cerkvi in po svetu?

Evangelist Marko pove, da jih Vstali Kristus pošilja nazaj, na začetek, v zeleno Galilejo (Mr 16,7). Tam, kjer so se prvič srečali z njim in so bili poklicani za učence kot začetniki. Treba se je vračati na začetek, k izviru, ad fontes. Dobro je začenjati vedno

znova, vse življenje, kajti Jezus se stalno razodeva v novi luči. Treba je rasti v spoznanju. Ko zveš, da te tam čaka Vstali Gospod, je to nov blagoslov, ne pa stara tradicija. V Galileji je treba preverjati resnost svoje prve odločitve glede hoje za Jezusom. Kajti stalno je treba vstajati iz cerkvenega ateizma in svetohlinske folklore privzgojene religioznosti. Zato se je treba vrniti v Galilejo, kot jim je Jezus pred svojo smrtjo napovedal: »Toda ko bom obujen, pojdem pred vami v Galilejo.« (Mr 14,28) A oni so na to pozabili, namesto da bi postali verodostojne priče. Ljudje morajo v nas videti Vstalega. Star zapis pravi, da so pogani rekli, ko so na ulicah srečevali kristjane, da srečujejo Vstalega Kristusa. (Avguštin)

Končno, ali so moški apostoli verjeli ženski apostolski službi Marije Magdalene? Žal, niso. Kako to vem? Evangelist Luka je to zapisal v zgodbi dveh učencev, ki sta šla razočarana nazaj v Emavs in sta popotniku, ki pa je bil v resnici Vstali Gospod, ne pa tujec, rekla, da so pač ženske nekaj

govorile, ampak da gre za babje čenče. Zaradi svojih predsodkov do žensk so spregledali največjo novico v zgodovini človeštva.

Epitaf, napis na nagrobniku Benjamina Franklina, ki je bil pisatelj, založnik, novinar, publicist, diplomat, filantrop, abolicionist, znanstvenik in izumitelj, in ga je dal sam zase v naprej vgravirati na nagrobno ploščo na pokopališču v Filadelfiji, glasi: »Telo Benjamina Franklina leži tukaj tako kot platnice stare knjige, brez vsebine, naslova in pozlate, prepuščeno črvom za hrano. Toda kljub temu to delo ne bo izgubljeno, ampak bo izšlo še enkrat, natisnjeno v novi in lepši izdaji, popravljeno od avtorja, Stvarnika, in bo brez napak.« Kako resnično je jamstvo prve velike noči. Marija Magdalena je to z ljubeznijo živela. Ker je Kristus vstal, pa smo z njim obujeni v novo življenje tudi mi. Jezus pravi: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor veruje vame, bo živel, tudi če umre.« (Jn 11,25) To je najlepše voščilo.

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Ali me ljubiš?

Ko so pojedli, je Jezus rekel Simonu Petru: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš bolj kakor tile?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Hrani moja jagnjeta!« Spet, drugič, mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me ljubiš?« Rekel mu je: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.« Rekel mu je: »Pasi moje ovce!« Tretjič mu je rekel: »Simon, Janezov sin, ali me imaš rad?« Peter se je užalostil, ker mu je tretjič rekel: »Ali me imaš rad?« in mu je rekel: »Gospod, ti vse veš, ti veš, da te imam rad.« Jezus mu je rekel: »Hrani

moje ovce! Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in odvedel, kamor nočeš.« To pa je rekel, da je označil, s kakšno smrtjo bo poveljčal Boga. In ko je to rekel, mu je dejal: »Hôdi za menoj!« (Jn 21,15-19)

Potem ko je naš Gospod Jezus Kristus umrl in tretji dan slavno vstal, se je večkrat prikazal svojim učencem. Hotel jih je pripraviti na veliko in zahtevno nalogo, ki je bila pred njimi.

Vemo, da so bili učenci zbegani, ko so videli svojega učitelja križanega. Mnogi so se razkropili in se vrnili nazaj k starim pravilom. Dva učenca sta se namenila v Emavs, Peter in še šest drugih pa se je vrnilo nazaj k ribolovu. Tako je Jezus štirideset dni zopet zbiral skupaj svoje razkropljene učence in jih pripravljaj na misijo.

Nekega jutra po nočnem ribolovu so učenci sedeli na obali, zbrani okoli Jezusa, in obedovali, kar jim je Gospod pripravil. Ko so pojedli, se Jezus naenkrat obrne k Petru in ga vpraša: »Ali me ljubiš bolj kakor tile?« Kako to, da Jezus ni Petra vprašal tole: »Peter, veš da te čaka velika in zahtevna naloga, zato te vprašam: 'Ali si si zapomnil vse moje pridige, si si zapomnil vse moje metode ozdravljanja in osvobajanja?'« Ne! Edino vprašanje, ki mu ga je Jezus zastavil, je bilo: »Ali me ljubiš bolj kakor tile?« In to ga je vprašal kar trikrat. Peter se sicer ni zaklinjal, da ga ljubi, kakor takrat, ko se je zaklinjal, da Jezusa ne pozna. Nasprotno, odgovoril je komaj slišno: »Da, Gospod, ti veš, da te imam rad.«

In takrat mu je Jezus zaupal zelo pomembno in zahtevno nalogo: »Hrani moja jagnjeta!« in »Pasi moje ovce!«

Na svetu najdemo bikoborbe, petelinje boje, konjske dirke, oslovske dirke, pasje dirke in celo polžja tekmovanja. Nisem pa še zasledila, da bi obstajale ovčje dirke ali ovčja borba. Ovca je zelo miroljubna in krotka žival. Ovca je žival, ki človeka oblači in ga hrani in ki se najbolje počuti, ko je v čredi. Zato Jezus svoje sledilce, svoje učence, svoje vernike primerja z ovcami, ki bi morali biti miroljubni, krotki in bi se morali najbolj varno in zadovoljno počutiti v občestvu. Zato je dejal Petru »hrani jagnjeta« in »pasi ovce«.

Zanimivo, kako mnogi hrepenijo po službi evangelista ali učitelja, še posebno pa se danes radi potegujejo prav za službo pastorja. Verjetno zato, ker se ne zavedajo odgovornosti in cene, ki jo je ob tem poslanstvu potrebno plačati. Koliko neprespanih noči, skrbi, stisk, preizkušenj, nerazumevanja in še vsega drugega je dele-

žen sleherni pastor... Kar lepo opisuje apostol Pavel v 2. pismu Korinčanom 11,23-28.

Verjetno si takšni zanesenjaki predstavljajo, da bodo slavni, spoštovani, bogati ipd. Pa kljub temu se jih malo odloči za to poslanstvo. Malo se jih odzove na Božji klic in so pripravljene plačati ceno učenja in služenja. Malo jih je, ki bi se odločali za teološko izobrazbo in postali učenci, pomočniki, da bi si nabrali znanja in opravili prakso. Vendar pa si je Bog za ljudi, preko katerih je reformiral Cerkev, največkrat izbral prav takšne s teološko izobrazbo. Naj jih naštejemo samo nekaj: apostol Pavel – akademik in zelo izobražen človek, Martin Luter – duhovnik, Primož Trubar – duhovnik, Jan Hus – duhovnik, John Wesley – duhovnik in še mnogi. Pogostokrat lahko kot izgovor, da teološko znanje ni potrebno, slišimo sklicevanje na Jezusa, češ, ker si je za apostole izbral navadne ljudi, ribiče, cestnarje... Pozabljamo pa, da so bili ravno ti učenci deležni najboljših teoloških izobrazb: sam Jezus jih je namreč učil,

usposabljal in opremil s potrebnimi veščinami, preden jih je poslal na delo.

Presenetljivo, kako veliko se jih danes poteguje za pastorsko službo, in to v nasprotju z Božjimi priporočili, brez teološkega znanja, brez prakse, brez osebne izkušnje samozatajive, in poskušajo na »ta položaj« priti na čim lažji način. Na skrivaj pridobiti nekaj neutrjenih duš, da se jih zveče iz cerkvenega občestva, na ta način ustanoviti novo skupnost in postati njen vodja – pastor. O tem problemu je pisal že apostol Peter: »Zvablajo neutrjene duše, srce jim je izurjeno za lakomnost, otroci prekletstva so. Govorijo napihnjene in prazne besede in z razuzdanimi poželenji mesa zvaljajo take, ki so se komaj izmaknili ljudem, ki živijo v zablodi. Svobodo jim obljublajo, pa so sami sužnji pokvarjenosti. Kajti človek je suženj tega, čemur podleže.« (2 Pt 2,14.18-19)

Ko je Jezus Petra vprašal, ali ga ljubi, in ko je Peter komaj slišno odgovoril z »da«, mu Jezus ni zaupal nemogoče

naloge. Ni mu naročil, naj jagnjeta in ovce uči tekmovanja in bojevanja, ker ovce za to niso pripravne, ampak naj jih hrani in neguje. Ob tem je Petru tudi obljubil čudovito nagrado za njegovo zvestobo in služenje cerkvi – in to že tu na zemlji. Kakšna je ta nagrada in kakšno plačilo je Jezus obljubil Petru za njegovo zvestobo in trud? Pričakovali bi, da bo plačilo spoštovanja, ugled, bogastvo, zdravje. Jezus pa mu obljublja nagrado, ki si jo najbrž ne želi nihče od nas. Zamislimo si nekoga, ki da prošnjo v neko podjetje. Pokličejo ga na razgovor, mu dajo službo, mu povedo, kaj bo delal, kaj so njegove naloge. Na koncu se z njim pogodijo: če bo zanesljiv in dober delavec, bo za svoje delo zelo bogato poplačan. Kar žari od pričakovanja, ko vpraša, kolikšna bo njegova plača. Odgovor pa sledi: vaše plačilo je smrt, umrli boste za naše podjetje. Močno dvomim, da bi človek to službo sprejel.

Peter se ni pregovarjal za pogoje in plačilo. Sprejel je, kar mu je Jezus namenil in obljubil in takšno služenje

mu je bilo v čast in veselje. In to kljub temu, da je slišal, kaj je njegova nagrada: »'Resnično, resnično, povem ti: Ko si bil mlad, si se opasoval sam in si hodil, kamor si hotel; ko pa se postaraš, boš raztegnil roke in drug te bo opasal in odvedel, kamor nočeš.' To pa je rekel, da je označil, s kakšno smrtjo bo povelečal Boga. In ko je to rekel, mu je dejal: 'Hôdi za menoj!« (Jn 21,18-19)

Vprašanje, ali je Peter razumel, da bo Boga povelečal na enak način kakor Jezus, to je s križanjem. Zelo verjetno je pomislil, kar je nedavno Jezus rekel med molitvijo: »Jaz [Jezus] sem te [Oče] povelečal na zemlji s tem, da sem dokončal delo, ki si mi ga dal, da ga opravi.« (Jn 17,3) Peter se ni ustrašil, ko je slišal, da ga po dolgoletnem težkem služenju čaka križ. Vedel je, da je to največje plačilo in največje priznanje od Jezusa, ki ga ljubi. Nam je to težko razumeti, bodisi zaradi pretirane občutljivosti bodisi zaradi pomanjkanja vere in ljubezni. O, da, veliko ljubezni je na našem jeziku, v dejanjih pa dostikrat bore malo. Peter

se ni glasno hvalil, kako ljubi Boga, saj je komaj slišno izgovarjal, da ima Jezusa rad. Vendar njegova dejanja odmevajo in kažejo, kako močno je ljubil svojega Gospoda. Jezus nas ljubi z večno ljubeznijo, zato mu za nas ni bilo težko iti na križ, kjer je umrl kot najhujši zločinec. Peter je Jezusa ljubil, zato je sprejel njegovo obljubo, da bo celo s svojo smrtjo poveličal svojega Boga.

Brat, sestra, dragi prijatelj, danes to vprašanje – ali me ljubiš – zastavlja Jezus tudi nam. Množice drviyo v pogubo, brez da bi prišel evangelij do njih. Vendar Jezus išče srca, ki bi se dala njemu na razpolago. Bi rad služil Bogu in Cerkvi in si ob tem pripravljen plačati ceno? Je tvoja ljubezen tako velika, da si pripravljen zatajiti samega sebe, z namenom, da svoje življenje žrtvuješ za dobro občestva Cerkve in za gradnjo njene edinosti.

Svet je izropan vsake človečnosti in ljubezni. Nobena druga beseda danes ni tako zlorabljena kot beseda »Bog« in »ljubezen«. Obe besedi se zelo

pogostokrat najdeteta »na našem jeziku«, ampak brez spoštovanja do Boga in oropani ponižnega človekoljubja. Vse pesmi, ki opevajo ljubezen, so le oddaljen krik človekovega srca. Zato je Jezus svojim učencem dal vedeti, da jih bo svet prepoznal, da so njegovi učenci, samo po ljubezni. Ne po čudežih, ne po atrakcijah, ne po čemerkoli. Samo ljubezen je tisti prepoznavni znak, ki govori, da smo Kristusovi. Bog je ljubezen in če je Bog v nas, potem lahko izžarevamo edinole ljubezen.

»Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.« (Jn 13,34-35)

Watchman Nee

Bog vedno izbere drugo

Presenetljivo je, da Bog izbere drugo, ne pa prvo. Tudi apostol Pavel pravi, da prvi človek pripada zemlji, drugi pa nebesom. Prvi je duševen, medtem ko je drugi duhoven. Sam sem se dostikrat spraševal, zakaj iz Svetega pisma izhaja, da Bog očitno vedno izbere drugo, ne pa prvo. Izmael je starejši sin, vendar Bog izbere Izaka, mlajšega sina. Ezav je starejši brat, toda Bog izbere Jakoba, mlajšega brata. Kasneje izvemo, da čeprav je Efraim drugi sin, medtem ko je Manase prvorojeni sin, Bog kljub temu izbere Efraima. Batšeba je rodila dva otroka, toda Bog je izbral drugega otroka, Salomona. In tako si taki primeri sledijo drug za drugim.

Zakaj Bog zavrača prvega in sprejema drugega?

Zakaj Bog zavrača starejšega in sprejema mlajšega? Tako kot pove tudi

*Watchman Nee ali Ni Tuoseng
(1903 - 1972),
krščanski voditelj na Kitajskem*

Jezus v priliki o izgubljenem sinu, kjer oče sprejme mlajšega, starejši pa se na njegov klic ne odzove. Odgovor na to vprašanje je tisto, s čimer se bomo sedaj ukvarjali. Vemo, da ni v Svetem pismu nič naključnega. Sama njegova vsebina, kot je zapisana, kaže na zelo pomemben princip. Bog nikoli ne naredi nekaj zgolj iz arbitrarnih razlogov. Karkoli stori, stori z določenim

namenom, da nas nauči duhovne stvari.

Kaj dejansko pomeni Božje zavračanje prvega in sprejemanje drugega? Vsekakor ne gre za Božjo nestrpnost, sovraštvo ali pa krivico. Kaj je prvo? »Jezus je odgovoril in mu rekel: ' Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva ... Kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh« (Jn 3,3.6). Naš Gospod govori o novem rojstvu. Pravi, da ni dovolj, da se nekdo rodi samo enkrat, pač pa mora biti ponovno rojen. Kdor je rojen samo enkrat, ne more videti Božjega kraljestva in velja za nekoristnega. Samo tisti, ki je ponovno rojen, ima večno življenje in lahko vidi Božje kraljestvo. Nato Jezus razlaga, kaj pomeni prvo rojstvo. To je rojstvo iz mesa. Kaj pa pomeni drugo rojstvo? To je rojstvo iz Duha. Karkoli je rojeno iz mesa - karkoli nastane po naravni poti - pripada prvemu; karkoli pa nastane z rojstvom iz Svetega Duha, pripada drugemu. Poglejmo sedaj, kaj vse zajema sta-

vek »kar je rojeno iz mesa«. Vse, kar jaz podedujem od staršev, ki sta me spočela - čustva, nadarjenost, bistrornost ... pridobim s svojim naravnim rojstvom. Zato se moramo vprašati, ali je vse, kar posedujemo po tem, ko smo se znova rodili v duhu, dejansko rojeno od Boga, ali pa to, kar imamo, še vedno zajema tisto, kar je rojeno iz mesa?

Kristjani moramo spoznati, kako razločevati med prvim in drugim, med tem, kar smo pridobili od staršev in tem, kar nam je dal Bog po Svetem Duhu. Na žalost pa mnogi verniki nimajo tega jasnega razumevanja in niso sposobni razločevati prvega od drugega, niti opaziti, kaj prihaja od prvega in kaj prihaja od drugega. Mislijo, da dokler so goreči in so njihove molitve dobre, so tudi oni sprejemljivi. Bog na dobra dela nikoli ne gleda »per se«, kot samo po sebi umevno. On gleda na to, kaj je vir teh dobrih del? Ali prihajajo od nas samih ali od Svetega Duha? Od kod dejansko izvira naša gorečnost? Ali iz naših občutkov ali pa od Svetega Duha? Od kod

izvirajo naša dobra dela? Ali iz moralnosti ali iz Božje ljubezni? To je princip, ki jasno razodeva pomen prvega ali drugega in zakaj Bog vedno zavrta prvo, sprejema pa drugo.

Naj ilustriram. Jaz sem hitro vzkipljiv. Kadarkoli vidim v drugih ljudeh potrpežljivost, jo občudujem in o njej lepo govorim. Toda Bog prodira še globlje z vprašanjem: od kod ta potrpežljivost izvira? Kadarkoli zagledamo karkoli dobrega v »prvem«, ga takoj razglasimo za dobro, za duhovno. Vendar pa Bog tega ne bo razglasil za dobro, dokler ne bo videl, da to dobro izhaja iz njega. Ne moremo se namreč zanašati na talent, moč ali naravo značaja, ki prihaja iz prvega. Samo tisto, kar se pojavi po novem rojstvu, prihaja iz drugega in je zato Bogu sprejemljivo, ker je sad ljubezni.

Princip drugega velja za vse vernike

Ta princip velja za vse vernike in ne samo za služabnike Cerkve. Vsaka naravna dobrot, na primer potrpežljivost, je kot gumijasta vrvica, ki jo lah-

ko raztegnemo samo do določene dolžine. Kmalu pa bo dosegla točko, kjer bo počila in ne bo nikoli več uporabna. Popolnoma nekaj drugega pa je, če naravna dobrot, v tem primeru potrpežljivost, prihaja od Boga, saj jo je mogoče raztegovati in raztegovati, kolikor je potrebno. Jasno moramo razumeti, da naravni viri ne morejo zadovoljiti duhovnih potreb. Kar je od prvega, Adama, ne more nikoli pomagati drugemu, Kristusu. Oh, koliko vernikov je v zmoti in misli, da dokler ljubijo druge ljudi, je z njimi vse v redu. Toda ali je res vse v redu? Ali ta ljubezen prihaja od Boga? Nekdo je rekel, da se lahko samo tisto, kar prihaja iz nebes, vrne v nebesa. Zagotovo Bog ne bo vzel k sebi tega, kar ni prišlo od njega.

Vprašajmo se, ali so v naših življenjih nastale spremembe, odkar smo zverovali? Ali za nas kristjane to pomeni samo to, da se znebimo grehov, napak, slabosti in nečistosti iz preteklosti? Dobro je, da so vse te stvari odstranjene, toda Bog v svoji Besedi jasno pravi, da to ni dovolj. To človek

delno doseže tudi z drugimi tehnikami. Bog za slabe stvari ne označi samo očitno grešne stvari, pač pa tudi dobre stvari, ki prihajajo iz našega mesa. On obsoja dobra dela mesa prav tako kot nečistost mesa. On je nezadovoljen z vsem, kar prihaja iz naravnega – duševnega, čustvenega življenja. Nič, kar pripada staremu, se ne more mešati z novim. Bog zahteva princip drugega.

V evangelijih beremo o našem Gospodu Jezusu, ki je rekel: »Kdor ima rajši očeta ali mater kakor mene, ni mene vreden; in kdor ima rajši sina ali hčer kakor mene, ni mene vreden« (Mt 10,37). Prav tako beremo, da je rekel: »Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec« (Lk 14,26). Te vrstice moramo razumeti v duhu tedanje judovske kulture izražanja, ne pa kot dobesednega ločevanja in sovraštva. Saj Gospod v enem izmed Pavlovih pisem ne samo da spodbuja otroke, da morajo poslušati svoje starše, pač pa celo

opominja starše, da ne smejo izzvati svojih otrok k jezi. (Ef 6,1-4) Gospod nam prav tako pokaže pravilen odnos med možem in ženo, kako naj možje ljubijo svoje žene in žene svoje možje. (Ef 5,22.25) Kako to, da evangeliji govorijo o sovraštvu, medtem ko pa pisma govorijo o ljubezni? Če nismo sposobni razlikovati med »prvim« in »drugim«, med tem, kar je od mesa in tem, kar je od Duha, ne bomo nikoli razumeli, zakaj je tako. Kajti če slišimo Gospoda reči »kdor ljubi svojega očeta ali mater bolj kot mene, me ni vreden«, bomo morda sklepali, da lahko ravnamo s svojo družino brezbrizno in neusmiljeno. Ali pa, ko slišimo Pavla govoriti, da morajo družinski člani ljubiti drug drugega, bi morda zaključili, da moramo ljubiti svojo družino bolj kot vse drugo, celo bolj kot Boga. Ne razumemo pa, da nas Gospod opozarja pred nevarnostjo duševne ljubezni, Pavel pa nas spodbuja, da gojimo duhovno ljubezen. Če je tvoja ljubezen duševna, te bo takšna ljubezen do družine odtegnila od Gospoda do točke, ko bo tvoja skupnost z Bogom močno načeta ali

pa bo celo popolnoma zamrla. Zato moramo pravilno razumeti Božji princip »prvega« in »drugega«. Brez tega ni svobode. Kakšno napako delajo tisti, ki živijo evangelij ali pa samo pisma, vse pa polovično.

Stalno moram biti osvobojen prvega

Naša življenja in dejanja morajo biti stalno osvobojena in ločena od prvega. Naj vam pomagam z ilustracijo. Relativno lahko je razumeti dva izraza - meseno in duhovno - na abstrakten način, toda precej težko ju je razlikovati v smislu praktičnega življenja. Kako lahko vemo, katero dobro prihaja od prvega in katero dobro prihaja od drugega? Ali obstaja kakšna posebna oznaka, po kateri bi to lahko spoznali? Povedal vam bom glavno pravilo, ki tukaj vlada: to, kar je duhovno, je takšno postalo zaradi smrti, ker je umrlo. Z drugimi besedami, to kar je duhovno, je to, kar je vstalo od mrtvih. In to skupaj s Kristusom. Najprej križ, smrt, potem pa vstajenje, svoboda. Vse, kar izvira iz naravnega rojstva, brez da bi izkusilo Božjo nadnaravno

moč, pripada prvemu, pa tudi če gre za dobroto, nadarjenost, modrost ... Nič od tega ne zadovoljuje Boga. Gre le za moralo, humanizem, racionalizem ... To posedujejo tudi druge religije in ljudje, ki niso kristjani. To ni rojeno iz Duha, iz ljubezni. To je živo sebi.

Kako redko živimo življenje drugega. Kako prevarani in zaslepljeni smo. Naša najpogostejša praksa je ta, da

odstranimo vse slabo, ki prihaja iz prvega, toda tisto, kar je dobro, obdržimo. Toda Bog jasno pravi, da mora iti prav vse, tudi naravna ljubezen in prijaznost skozi smrt na isti način kot morajo biti uničeni naša pokvarjenost, nečistost in ves greh. Zakaj tako radi preračunavamo: »Tako nespameten pa že nisem, da ne bi uporabil svojih dobrih značajskih lastnosti in modrosti!« Predstavljajmo si, da sem zelo nežen in blag. Zakaj ne bi tega upora-

bil v službi za Boga in bližnje? Saj vendar ne gre za trdosrčnost. Vendar odgovor Svetega pisma je neizprosno. Vse mora iti skozi smrt, da lahko živi za Boga. Tudi tisto, kar jaz ocenjujem kot najboljše in plemenito. Ta princip velja tudi za mojo razumnost, ki mi jo je dal Bog, a je vseeno premalo, da bi z njo dojel Božje razodetje. Zato mora iti tudi intelekt intelektualca v smrt, kar ne pomeni, da se mora razumu odpovedati in postati čuden in smešen zanesenjak. Nasprotno, razum je Božji dar, ampak zavedati se moram, kar pravi Kristus: »Brez mene ne morete ničesar storiti.« (Jn 15,5). Samo tisto, kar je šlo skozi smrt oziroma kar je umrlo in je bilo odpravljeno na križu, je za Boga vredno in uporabno.

Duhovno življenje je boleče za mesenost

Zavedati se moramo, da bo naša mesenost prav gotovo vpila: »O, kako boleče življenje je to! Kot kristjan ne bom imel več nobene svobode in vpliva na svoja ravnanja, pač pa bom

moral vedno čakati na Boga, na njegovo voljo!« Toda naj vas spomnim, da je v bistvu edino takšen način življenja sadonosen. Jezusova duhovna modrost pravi: »Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu.« (Jn 12,24) Kljub tem Gospodovim besedam mnogi verniki ne želijo sprejeti takšnega življenja. Žrtev se jim zdi pretežka in preveč je odpovedovanja. Rezultat tega pa je, da živijo življenje prvega, tako pa bi bili stalno v Božji volji, ne da bi se sploh po njej spraševali. To je samo dokaz, kako radi živijo po svoje in nočejo iti

skozi Kristusovo smrt v vstajenje z njim. Sebičnost pa lahko ozdravi samo prava ljubezen. Samo tisto, kar je rojeno iz ljubezni, je nesmrtno. Kar je rojeno iz »prvega«, ne more roditi duhovnega sadu, ki bi ostal kot večno pričevanje. Pa naj bo kristjan še tako glasen in bučen v lepih besedah in svetih molitvah!

Naj vzamem za ilustracijo samega Gospoda Jezusa. Ko je bil naš Gospod na zemlji, ni nikoli grešil. Tudi če je spregovoril sam od sebe, je bilo vse, kar je storil, še vedno dobro in to enostavno zato, ker je bil brez greha, čist in brez krivde. Njegovo življenje in

njegova narava sta popolni. Kljub temu je Gospod, ko je hodil po svetu, ves čas oznanjal: »Sin ne more delati ničesar sam od sebe, ampak le to, kar vidi, da dela Oče; kar namreč dela on, dela enako tudi Sin.« (Jn 5,19). Zakaj ni delal ničesar sam od sebe? Enostavno zato, ker je vedel, da bi bilo takšno delo storjeno na duševnem temelju in ne na temelju, postavljenem od Očeta. Če nekdo, ki je tako popoln in čist kot je Gospod Jezus, ni želel ničesar storiti sam od sebe, koliko bolj potrebno in nujno je, da mi ne poskušamo ravnati sami od sebe. Če se on, ki je prišel iz nebes, ni opiral na

svoje popolno meso, temveč na Svetega Duha, koliko bolj bi morali biti mi odvisni od Svetega Duha in živeti po principu »drugega«.

Karkoli je Gospod Jezus storil, je storil v skladu z Božjo voljo, opirajoč se na moč Svetega Duha. In s tem nam je pokazal dejstvo, da tudi brezgrešnost ni dovolj dobra pred Bogom. Brezgrešni so namreč tudi Božji angeli. V naših življenjih moramo premagati duševno dobroto na isti način kot moramo premagati greh in nečistost. To pa je boleče za človeško mesečnost. Kdor noče umreti sebi, je ošaben. Napuh pa je lastnost hudiča. Bog se je namreč ponižal do same smrti. Zato prosim Boga, naj Božja nova stvaritev pogoltne mojo staro stvaritev. Tudi tisto, kar jaz smatram za najboljše. Tudi če gre za mojo svetost ali pa za posvečeno molitveno življenje. Prav vse mora iti skozi smrt, da lahko duhovno živi in služi Bogu in bližnjim v čisti ljubezni.

Prevod: M.M.

POT K REŠITVI

Marija Barborič

Bila lačna, uboga, kot popotnik umazana, raztrgana.
Obupana ječala pod težo bremena in le korak za korakom se komaj premikala.
Hrbet ukrivljen, vse telo drgeta, ko žejna, zavržena vpila do neba,
pod težo bremena, ki pritiska me ob tla.

Duša pa vpije: »Reši! Reši me!«

A telo nazaj kriči: »Ne morem, zmanjkuje mi moči.«

V prsih me duši, v glavi buči, od groze trepetam,

ko slišim zverinski glas: »Ni več zate pomoči.«

»Naprej! Samo naprej,« kriči srce. »Še malo!«

Sigurno je nekdo, ki rešil me bo.

Še korak in padem na tla.

V prahu, v blatu telo obleži, pod težo bremena, ki me duši.

Obup, groza in strah.

O, kako me duši, kako grozno mi v glavi buči.

Ne morem več, najrajši umrla bi.

Slišim stok, krike, kakor da umira na tisoče ljudi.

Duša pa kriči: »Reši, reši me!«

Hočem, da duša živi, tukaj mi gotova smrt preti.

Zberem vse moči, da vstala bi. Nočem, da sredi poti duh obnemi.

Po kolenih in rokah se plazim naprej, a vse polno trnja.

Bode, praska, trga, se zapleta v lase.

A ne odneham. Še malo, še malo, vem, da tam rešitev je.

Solze in pot pomešan s krvjo, mi po licu polzi.

Vsa razpraskana, raztrgana, a ne čutim več bolečin

in niti za korak ne morem več naprej.

Odpovejo mi roke, vse telo, zagrne me tema, postane hudo.

Kako dolgo bila tako, ne vem. Izgubila občutek sem za čas.

Kakor iz daljave slišim glas, tako nežen, kakor bi veter premaknil las.

Ta glas, tako lep, tako nežen – kakor najlepša pesem.

Kdo je? Kdo mi tako lepo govori? Morda sanjam? Se mi že meša? Ne!

Še slišim ta glas, ki mi govori: »Pridi, samo malo še. Pridi, jaz sem, ki rešim te.«

S težavo odprem oči in se ozrem iz teme. Luč! Luč! Vzdosti se moje srce.

Hočem vstati, vse me boli. In to breme, kakor da me stisnilo je ob stene.

Ne! Nočem umreti! Hočem živeti. Samo še korak.

Tam je rešitev, tam je nekdo, ki rešil me bo.

Še enkrat poizkusim. Komaj se dvignem. Vsa obupana se vržem naprej.

V trenutku postane mi lahek korak, breme odpade mi vznak.

Že hočem naprej, ko se s pogledom ustavim na njem,
ki s križa rešil me je, to dobro vem.

Padem na tla in od sreče zajočem. Prevzel me je milosti opoj.

Srce mi vzklika: »Jezus, hvala. Jezus, hvala ti! Hvala ti, Rešitelj moj!«

Dr. Daniel Brkič

Ali zvoni krščanstvu?

Kot se je spraševal Ernest Hemingway v svojem romanu »Komu zvoni?« se tudi jaz danes sprašujem: »Ali zvoni krščanstvu?«

Človeštvo namreč od vedno veruje, da je duša duhovna in nesmrtna. To je specifično človeško. To raziskujejo in potrjujejo tudi znanstvene antropološke discipline. Rastline, živali in niti angeli tega nimajo, ker niso ustvarjeni po Božji podobi – Imago Dei. Celoten človek je prežet z dušo in je zaradi tega »živa duša«. Psa lahko zdresiramo, a ne razume, zakaj to počne. Lahko izraža čustvo veselja ali pa žalosti, a mu ni žal, ga ne peče vest in se ne opraviči. Edino človek je duhovno bitje. Medicina zdravi telo (fizične bolezni), klinična psihologija s psihiatrijo zdravi dušo (psihične – duševne bolezni), ostajajo pa še duhovne bolezni, ki so temeljne, a jim malokdo posveča pozornost. Duhovnih bolezni

ne moremo ozdraviti z zdravili, z operacijskimi posegi, s presaditvijo organov, s psihoterapijo, z duhovnimi tehnikami ali pa z gurujji. Ko človek zboli, gre takoj v bolnišnico. Ko ga stiska v duši, je napoten na psihološko obravnavo in zdravljenje. Spoštujem vse takšne strokovnjake, a se sprašujem, zakaj kot pacienti ne hitimo k Bogu, ko gre za duhovne bolezni, ki so bolezni vseh bolezni in to z večno usodo? In kako to, da ravno na tem področju največ ljudi zaupa duhovnim šarlatanom, zdravilcem ali pa samooklicanim in nestrokovnim razlagalcem Svetega pisma? Samo Cerkev, ki oznanja pravo sliko Boga, terapevtski evangelij ljubezni in milosti, je duhovna bolnišnica z Božjo licenco.

Človek je resno duhovno zbolel. Zakoni, sankcije, postava, obredi, verska tradicija, teološko znanje, religija ... ne morejo pomagati. Dokaz za to je tudi Slovenija, ki se ima že po tradiciji za krščansko deželo, a je daleč od pristnega krščanstva. Moj prijatelj, iskreni rimokatolik, mi je rekel: »Ko vidim, kdo vse danes brani Cerkev, se

z njo okorišča in sedi v cerkvi, mi je žal, da Cerкви sploh pripadam in bi se najraje razglasil za poštenega ateista!« Distributerji laži in sovraštva so največkrat definitivno ravno cerkvene prižnice krščanske provenience, od koder se to spretno lansira. Medtem ko, za razliko od politično angažiranih cerkvenih veljakov, budisti, hindujci in ostali duhovni pacifisti pozivajo k sožitju, dialogu, miru in strpnosti. Ni čudno, da o Cerкви noče več nihče ničesar slišati. Sramujem se takšnih, ki v svojem fundamentalizmu in fanatizmu preganjamo vse drugače verujoče, celo znotraj krščanskih vrst. Oni vodijo dialog sami s sabo, monologizirajo, morali pa bi dialogizirati in debatirati. V vsem, kar se zgodi drugim, vidijo Božjo kazen. Strinjam se z drzno izjavo Petra Kuzmiča, rektorja Evangelijske teološke fakultete v Osijeku na Hrvaškem, ki sem jo nedolgo tega prebral, da se danes najbolj manipulira in indoktrinira ravno s prižnic v cerkvah, samo da bi podložnikom oprali možgane. Pravi, da se lahko sramujemo etno-rimokatolikov, etno-pravoslavnih in etno-protestantov, ki

etničnost povzdigujejo nad etičnost, kajti takšni nacionalistični primitivci so zelo nevarni! Tudi v naši evropski družbi občutimo versko segregacijo (razlikovanje med večinskimi in manjšinskimi) in se sliši: »Ti prekleti luterani!« Ali pa: »Ti politični klerikalci!« Boli me, ker se toliko govori o prozelitizmu (prekrščevanju), ne pa o osebnem spreobrnjenju. Naglaša se zakramentalizacija, opušča pa se evangelizacija. (W. Kasper) Kdaj bomo spregovorili o poštenosti, sožitju, solidarnosti, resnici, pravičnosti, vzgoji, delu, odgovornosti, znanju, vrednotah, človečnosti? Sodobna družba potrebuje krščanstvo, ki ni nacionalno, ampak osebno, ki ni tradicionalno, ampak (do)živeto, ki ni sektaško, ampak odprto, ki ni travmatično, ampak terapevtsko, ki ne manipulira, ampak osvobaja, ki ne grozi, ampak rešuje, ki ne prekrščuje, ampak evangelizira, ki ne lobira in razdvaja, ampak povezuje – z eno besedo – ki ni religiozno (politično) krščanstvo, ampak je evangeljsko, Kristusovo.

Evangeljski kristjani skupaj s Primožem Trubarjem pozivamo k razumnosti in dialogu. Pozivamo cerkvene voditelje k evangelizaciji, ker je to naše primarno poslanstvo, ne pa k politizaciji, sicer bo šlo vse k vragu, gospodarstvo in narod. Kajti če ne bomo živeli med sabo kot bratje, se bomo pobili kot nestrpni norci. Družba je duhovno bolna, razdeljena in na smrt skregana. Po moji oceni sta iskren in pošten agnostik in ateist bliže Bogu kot hinavski, farizejski kristjan, čeprav vsak dan čepi v cerkvi in ima vse zakramente.

Cerkev, kakršno poznamo danes, bo postopoma izginila, ker je preveč grešna, pa ne v moralnem smislu. Greh je pravzaprav vse, kar je proti ljubezni, proti človeku. Cerkev se je namreč obrnila proti človeku. S tem pa je izgubila tudi Boga. Bodočnost ima samo Cerkev, ki ima vernike z živo vero. Takšnih pa je malo, ampak bodo kvas bodočega sveta. Bodočnost krščanstva so samo mistiki, ali pa Cerkve več ne bo. Verovati ne pomeni verovati v Boga, ampak Bogu

zaupati in se mu dati povsem na razpolago. Verovati pomeni odločiti se za ljubezen. Zato Jezus Petra vpraša: »Ali me ljubiš?« Ne sprašuje ga po znanju, sposobnostih, katekizmu, dogmi, cerkveni pripadnosti, teologiji, Svetem pismu, postavi, denarju, politiki ... Pravoverno krščanstvo je vzgoja za ljubezen, ne pa za moralnost in svetost. Kajti biti svet in moralen, biti drugačen, pomeni ljubiti. Takšno krščanstvo moramo konsolidirati, utrditi in okrepiti ter ga reintegrirati v družbo, ne pa umazanih interesov in političnih apetitov pod krinko Boga. Živa vera je samo tista, ki daje človeku smisel in to predvsem v skušnjavah, nezgodah, težavah, nesrečah in neuspehu. Kajti v grščini pomeni odrešenje (soter) »polnost zdravja«. Vera, ki ni terapevtska, ne zdravi, ker ni evangeljska, kajti Jezus Kristus je Odrešenik, Soteros.

Če smo krščanska civilizacija, od kod potem toliko korupcije, političnih malverzacij, kraj, posilstev, nepoštenja, zakonskih razvez, »koruzništva«, splavov, alkoholizma, kriminala, egoi-

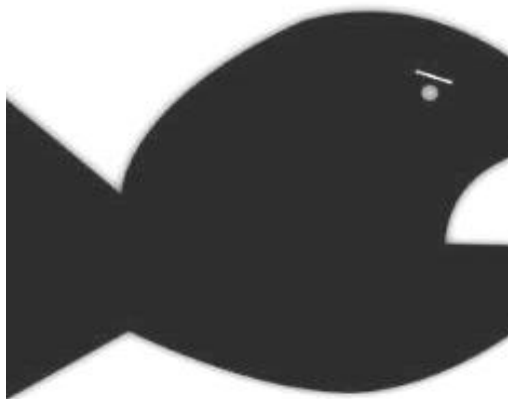
zma, nevzgojenih otrok, laži, sovraštva, maščevanja, delitev naroda, duševnih stisk, samomorov ...? Sodobna slovenska in evropska družba je zelo bolna. Brez Boga ne bo obstala. Izkrvavela bo. To dokazuje kriza vrednot. Bolan je človekov duh in človekov značaj. V človekovi podzavesti se nahaja Bog, a smo ga utišali, usmrtili. Nobena religija ne more ozdraviti človekovega duha, ker je vsaka religija človekov izum. Kajti tako kot obstajajo fizikalni zakoni, obstajajo tudi duhovni zakoni in treba jih je upoštevati in spoštovati. Aparati dajejo točne rezultate, ampak ni aparata, ki bi izmeril človekovega duha. Človek pa je predvsem duhovno bitje. Zato je toliko drugačen od ostalega stvarstva. Tudi nova nevroznanost dokazuje, da imamo v možganih t. i. komandni »modul Boga«, intuitivno vrojeno primarno funkcijo Boga v podzavestnem (V. Ramachandran), zato je nemogoče biti ateist (čeprav se kdo deklarira kot ateist), saj potiskanje Boga povzroča usodne nevrose. (V. Frankl) Po drugi strani pa je ravno tlačenje Boga dokaz stvarnosti Stvarnika, kajti

o nekom, kogar ni in ne obstaja, ne govorim in se o njem ne sprašujem. (Viktor Frankl) Um (intelekt) namreč ve, da Bog obstaja, razum (ratio) pa se o Bogu sprašuje.

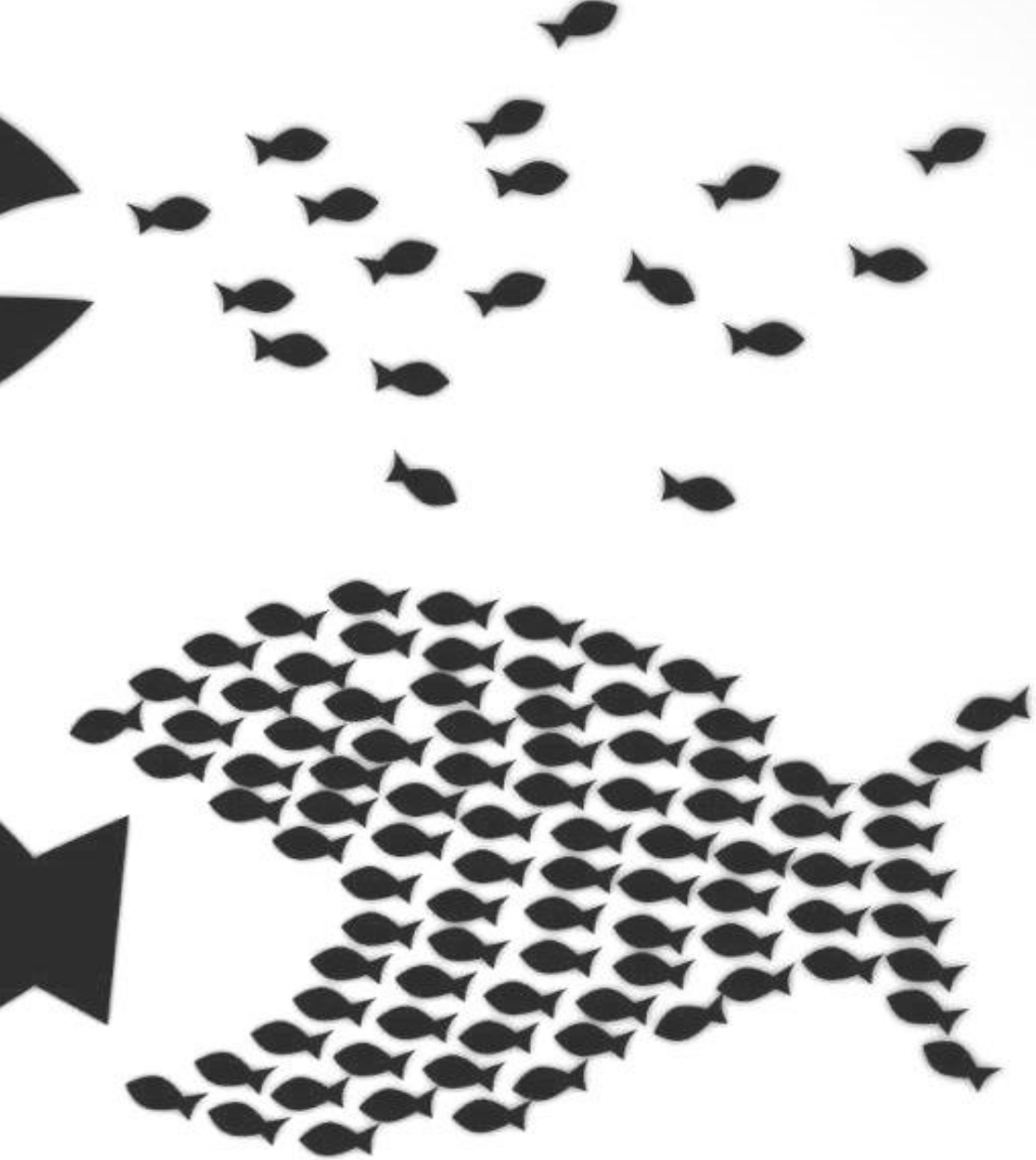
Samo Bog lahko zdravi bolezni duha in poteši krizo človekove eksistence, duhovni vakuum. Ves svet je obseden s terapijami, od psihoterapije, farmakoterapije, fizioterapije, fitoterapije, kemoterapije ..., malokdo pa pomisli na duhovno terapijo – na vero, ki ne poneumlja, ampak osvobaja. Vera in razum se namreč dopolnjujeta, s tem, da gre vera lahko še dlje kot razum. Kajti Bog deluje nad-smiselno, ne pa ne-smiselno, saj je on sam Logos, kar pomeni tudi »smisel«. Vera ni nekaj fiktivnega; dozdevnega, izmišljenega, neresničnega, navideznega. Ne gre za utopično krščanstvo. Bolj pravilno je reči, da gre pri veri za nekaj, kar je lahko izven logike, ne pa, da je nelogično (parapsihološko), če nečesa ni možno pojasniti z doslej znanimi zakonitostmi. Na svetu je itak več nevidnega kot vidnega. Toplote, bolečine, ljubezni ... ne vidimo, ampak

vse to lahko čutimo. Vetra ne vidimo, vidimo pa njegovo delovanje.

Ni bližnjic v nebesa. Ni ekspresnega, instant krščanstva. Drži, živimo v zelo hitrem svetu: fotografiranje v sekundi, elektronska pošta po celem svetu v sekundi, sončenje v solariju brez napora, bančne kartice in avtomati, aparati za rezanje zelenjave, mikrovalovne pečice za hitro hrano, belilo in pasta za zobe kot spray, ker je stiskanje tube prepočasno, hitre sonde, ki krožijo okoli Zemlje, od otrok čez noč zahtevamo, da so »majhni odrasli« ... In ko molimo: »Bog, kaj vendar čakaš, takoj mi pošlji odgovor!« V resnici pa, ali sploh vemo, zakaj nas je Gospod postavil na planet Zemljo? Zato, da smo njegovi učkani učenci in nosilci Boga v srcu. Nemška modrost pravi, da tistemu, ki ima Boga v srcu, ni treba romati v Rim. Vprašanje ni, ali je verski nauk lep, prijeten za ušesa in za oči, ampak ali je resničen. Kajti ko se podamo v kak kraj, ne sprašujemo toliko o tem, ali gre pot skozi lepo podeželje, ampak ali je pot prava. Pomembno je, da vodi v življenje, ne

pa v smrt. Komu torej danes zvoni? Ali zvoni krščanstvu? Če zvoni krščanstvu, potem zvoni tudi tebi, kajti vsi smo del te celote, kot je zapisal John Donne: »Noben človek ni otok,

povsem sam zase - vsak človek je kos celine, del kopne zemlje. Če morje odplavi grudo prsti, je Evrope manj, prav tako kakor da je bil Rtič, prav tako kakor da je bilo posestvo tvojih

prijateljev ali tvoje lastno; ob smrti vsakega človeka je mene manj, zakaj včlenjen sem v človeštvo: In zato nikdar ne pošiljaj vpraševat, komu zvoni – **zvoni tebi.**«

»ČE SE MNOGI SRAMUJEJO ŽE REVNEJŠE OBLEKE IN STANOVANJA,
KOLIKO VEČ BI SE JIH MORALO SRAMOVATI REVNIH IDEJ IN NAZOROV.«

(ALBERT EINSTEIN)

"PAMETNI SE UČIJO NA TUJIH NAPAKAH, NESPAMETNI NA LASTNIH."

(ANGLEŠKI PREGOVOR)

"LJUBIM MODROST, BOLJ KOT ONA MENE."

(LORD BYRON)

"MODRI SE MARSIČESA NAUČIJO OD SVOJIH SOVRAŽNIKOV."

(ARISTOFANES)

"ČE HOČEŠ POSTATI MODER, SE NAUČI PAMETNO SPRAŠEVATI,
PAZLJIVO POSLUŠATI, MIRNO ODGOVARJATI IN UMOLKNITI, KO NIMAŠ
VEČ KAJ REČI."

(JOHANN LAFATER)

"MODER JE TISTI, KI SE ZNA V DANEM TRENUTKU ZAUSTAVITI."

(VICTOR HUGO)

Letnik 31, številka 3-4/2015

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

